

opusdei.org

Bud' liekom

Chceli sme zmeniť svet a svätý otec František nám dal nápad ako na to.

12.11.2018

Ako sme chceli zmeniť svet a zmenili sme seba

Chceli sme zmeniť svet a svätý otec František nám dal nápad ako na to. Často totiž vo svojich príhovoroch opakuje, že najväčšou chorobou dnešnej doby je samota. Po svete je veľa ľudí, ktorí nikoho nemajú, sú opustení. A nejde iba o vzdialené

krajiny sužované vojnou či nepokojmi. Takíto ľudia sú všade okolo nás. A tak sme sa v študentskom domove Ister rozhodli, že sa staneme liekom na túto chorobu.

Odštartovali sme tak projekt pod názvom „Buď liekom“, ktorý spočíva v tom, že chodíme navštevovať starších ľudí. Zistili sme totiž, že v našom okolí je veľa bytov, kde osamote bývajú starší ľudia. Cez rôznych známych ako aj katolícku charitu sme zozbierali zoznam ľudí, ktorí by potrebovali potešiť. Potom sme projekt odprezentovali na viacerých bratislavských školách, aby sme preň získali, čo najväčší počet ľudí. Postupne sa zozbierala skupinka dievčat medzi 14 až 25 rokmi a mohli sme začať.

Objavili sme hodnotu nášho času

Počas prvého roka sme chodili týždeň čo týždeň do neďalekého

domova dôchodcov a aj keď začiatky neboli ľahké- museli sme si získať dôveru babičiek a dedkov, veľmi rýchlo si nás získali. Vďaka týmto návštevám sme si totiž uvedomili, akou veľkou pomocou môžeme byť a aký veľký význam môže pre niekoho mať náš čas. Práve to nám pomohlo spraviť si pre naše babičky a dedkov čas, aj keď bolo skúškové obdobie a času naozaj nebolo nazvyš.

Tento rok sme sa zapojili aj do programu bratislavskej arcidiecéznej charity, ktorá má zoznam babičiek, ktoré bývajú osamote a rady by mali spoločnosť. Keď jedna z organizátoriek videla náš projekt, povedala, že ten ich úplne zapadne do toho nášho. A tak sme sa rozdelili do menších skupiniek a chodíme tieto babičky navštevovať.

Ako vysvetlilo jedno z dievčat, „vždy som chcela robiť vo svojom voľnom čase niečo, čo bude mať zmysel aj pre

druhých. Mám z toho veľmi dobrý pocit a radosť v srdci vždy, keď ich vidím.“ Postupne sme sa s babičkami skamarátili a keď k nim prídeme ideme hneď za nimi, aby sme sa porozprávali. Ema Skaliková, ktorá je tiež súčasťou nášho projektu poukázala na to, že „často krát, keď som tam išla, nemala som energiu nazvyš, ale tam ma to vždy dobilo.“

Dostali sme viac ako sme dali

Počas návštev totiž vždy vidíme ako málo stačí, aby sme niekomu pomohli a vidieť to nám dáva energiu. Vidíme tak totiž, že aj keď iba v malom, môžeme zmeniť svet okolo nás a spraviť z neho lepšie miesto na život.

To potvrdila aj Laura Ocilková, ktorá patrí k mladším členkám nášho projektu. „Mysleli sme si, že sa ideme “obetovať” a pritom sme my samy toľko dostali. Tie babičky boli veľmi milé, porozprávali nám veľa pekných

vecí a naozaj to bolo aj pre nás obohatením,“ vysvetlila.

Projekt, ktorý začínal ako dobrovoľníctvo sa tak pre nás stal veľkou pomocou. Išli sme s tým, že chceme druhým dávať, že ideme obetovať náš čas, možno niekedy aj s tým, že ideme splatiť akoby náš dlh so spoločnosťou. No opak sa stal pravdou. Dostali sme totiž oveľa viac ako sme dali. S babičiek a dedkov sa stali naši kamaráti, naše spriaznené duše a liekom sa tak stali obe strany.